

DIUMENGE 27 DURANT L'ANY A 2014

La vostra pietat (amor) és tan gran que sobrepassa els mèrits i els desigs dels qui us supliquen ... Aquesta pregària col·lecta que obre la celebració concentra en poques paraules tot el que l'Escriptura ens diu en la litúrgia d'aquest dia.

L'amor, la pietat immensa de Déu és l'element que no para de ser cantat per Isaïes, pel salmista, per Pau. A l'Evangeli, la desconcertant actitud del Pare que envia el seu fill allà on els anteriors emissaris han estat com a mínim ferits pels vinyaters durs, sembla a cop d'ull humà d'una temeritat inversemblant. Però la realitat, tota divina, és que es tracta de la bogeria, de la follia del Pare que dóna als vinyaters la darrera oportunitat de convertir-se

L'advertiment val també per nosaltres que estem units: treballar a la vinya no autoritza a acaparar els fruits perquè el Regne de Déu no pertany a ningú encara que cadascú el posseeixi d'alguna manera. La vinya elegida es pot convertir ràpidament en una terra desolada. Hi ha, per tant, una crida a la vigilància que un pot agafar de les paraules de Pau: Practicau allò que us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura: Isaïes 5, 1-7

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Que n'és de dolça la melodia que cantusseja Isaïes al començament d'aquest himne! Com n'és de bo i de bell pel vinyater caminar per entre la seva vinya al temps de la verema i veure els bells fruits que li dóna a canvi de la cura que n'ha tingut.

Si Isaïes ha elegit aquest cant ben conegut, és per atreure l'atenció del seu auditori. Però, així, de cop, canvia ràpidament de registre i la cançó es torna paràbola i també sentència.

La vinya del Senyor, és la casa d'Israel... i en aquesta vinya, Déu hi treballa amb amor. Ell li dóna gelosament les atencions, la cura necessàries pel seu creixement i expansió...

Pobre vinyater! Mal recompensat, mal pagat: esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. Malgrat les aparences, Déu no abandona la seva vinya, no refusa el seu poble. Li deixa fer l'experiència de la seva pròpia duresa de cor: que segueixi els seus camins. Això forma part de la seva pedagogia.

Isaïes és un d'aquests servents dels que parla l'Evangeli. Ve a recordar al poble amb quin amor és estimat i quins fruits a de portar en resposta a aquest amor. El dret i la justícia són els fruits de la fidelitat, el refús de l'aliança, la idolatria no engendren més que la iniquitat i els crits de desgràcia.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector tindrà en compte les tres parts que componen aquesta lectura.

- El relat de la sol·licitud de Déu: *Dedic aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya...* amb la seva conclusió: *però li donava raïms agres.*
- La interpel·lació de Déu en dos temps.
- Les preguntes: *Què podia fer per ella que no hagi fet? Per què em dóna raïms agres quan jo n'esperava bon raïm?*

- La sentència: *Doncs ara us diré què pens fer amb la meva vinya: li trauré la tanca...*
- La clau de la paràbola que serà dita sense presses: *La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel...*

EL SALM 79

Com un eco perfecte a la primera lectura, els versets del salm 79 presos avui són els que parlen de la vinya. És tota la història d'Israel que hi és simbòlicament descrita. La vinya d'Israel arrancada de l'esclavitud d'Egipte, després instal·lada en una terra propícia està ara finalment abocada a l'adversitat.

En aquesta època tràgica d'invasió, el poble es dirigeix a Déu en una actitud suplicant: *Déu de l'univers, renovau-nos...* Israel sap molt bé que la seva desgràcia li ve de la seva conducta menyspreable i que l'únic recurs que té, és el de Déu bondadós del que n'ha tastat tantes vegades la infatigable tendresa.

El to de la súplica fa pensar que Déu es manté a distància del seu poble, en un cert silenci. No que refusi d'escoltar, sinó perquè vol fer créixer en cadascú el desig d'una vertadera conversió. El salm intueix un moviment de retorn vers Déu: *no ens apartarem mai més de vós*, però caldrà esperar encara un llarg temps abans que la pregària del poble sia escoltada i que en Jesús, Déu visiti la seva vinya i la salvi.

SEGONA LECTURA Filipencs 4, 6-9 PER APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Cal recordar que, quan Pau escriu aquesta exhortació, és a la presó a causa de Crist: *Germans no us inquieteu per res*: en la circumstància present, una tal petició es fonamenta sobre una confiança absoluta que Pau posa en Déu. Segur de l'acció benivolent del Pare, ell vol invitar els Filipencs a pregar i suplicar amb acció de gràcia. Per Pau, la pregària i l'acció de gràcies són indissociables; és l'Esperit que inspira la pregària, així ella no pot fer res que correspondre al que Déu vol que no tardarà a escoltar en profit dels seus designis, és per tant, en l'acció de gràcies que pot ser formulada.

No us inquieteu per res és també l'actitud que assegura conèixer la pau d'aquell que ha posat la seva vida en mans de Déu a imatge de Pau. Un es recorda dels versos d'un poeta: d'un cor que t'estima, Déu meu qui pot tremolar la pau? Cerca en tot la voluntat suprema, i no es cerca a si mateix. A la terra, al cel mateix, hi pot haver altra felicitat que la tranquil·la pau d'un cor que t'estima?

És en un estat d'esperit així que Pau convida una darrera vegada els Filipencs a viure segons un ideal de conducta pouada en la moral natural, però enaltida per l'ensenyament evangèlic i l'exemple de la seva pròpia vida. Una altra manera de dir: *Pel que fa a vosaltres manau una vida digna de l'Evangeli" o "tingueu entre vosaltres els mateixos sentiments que tingué Jesucrist"*.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

- El lector notarà els paral·lelismes entre els dos paràgrafs de la lectura: *Germans.... finalment germans*
- La conclusió idèntica: *Així la pau de Déu que sobrepassa...*
- Els consells que dóna Pau i que engendren aquesta pau:

- *No us inquieteu per res... acudiu a la pregària i a la súplica... tot allò que és veritat, respectable, just, net amable... Practicau allò que us he transmès.*

COMENTARI A L'EVANGELI

La paràbola que sentim aquest diumenge es troba també a sant Lluç i a Marc, el que ens fa veure la seva importància. La història proposada per Jesús i que avança punt per punt a Mateu, presenta dos pols: temps dels vinyaters: quan arribà el temps de la verema, el moment del propietari: *quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà...?*

Jesús està parlant en el Temple, davant la multitud reunida, i pregunta als sacerdots i als fariseus. Comença amb la citació d'Isaïes (1ª lectura) massa coneguda per a no ser compresa per tothom. Així Jesús posa la base de la paràbola, és a dir, l'amor i la preocupació, la cura de Déu per la seva vinya, el poble del que ell n'és propietari, amo, és a dir el creador i protector. Al contrari del càntic d'Isaïes, la paràbola gira cap el drama. La traïció dels vinyaters ferirà el cor mateix de Déu, en el més íntim de Déu. Després d'haver refusat els diferents servidors, és al seu fill a qui mataran. Lo tràgic de la situació, és que, creient acaparar l'heretat traient-ne el fill, ells, contràriament, ho perdran tot. El fill, enviat als vinyaters com a última oportunitat, és un darrer recurs, després d'ell ja no hi haurà cap altre "Enviat", vindrà el temps del judici. Incidentment, la paràbola es fa profecia.

L'altra vesant de la paràbola s'obre, ara, sobre la pregunta de Jesús: quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters? L'elecció del càstig és deixada als oients i la paràbola rep la terrible conclusió induïda per la història.

Però Jesús va més lluny encara. La citació del salm 117 que empra obre una nova perspectiva que ell completa amb la seva paraula d' autoritat: *Per açò us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.*

El que Jesús anuncia amb la citació del salm és que "la pedra refusada", el Crist tret fora de la vinya, esdevindrà pedra angular sobre la qual serà edificat el nou edifici, obra del Senyor. De la pedra refusada provindrà la pedra angular del que Pau dirà que en ella s'uneixen jueus i pagans. La vinya, en boca de Jesús, esdevé el Regne de Déu confiat a un poble nou. Els dirigents es saben ara directament avisats: la vinya els serà presa per ser confiada a d'altres.

La paràbola és severa, però a la llum de la passió ben propera, constitueix una vibrant crida a la conversió: Jesús no ha vingut a condemnar, sinó a salvar els homes, siguin els qui siguin, jueus o pagans.